

vore Bestræbelser for Kvindens Retstillings, og for det Andet, at Konsekventerne af denne Lov, og navnlig de moralske Konsekventer med Hensyn til Lovens Indflydelse paa Ægteskabets Helighed som Fundament for det Samfund, hvori vi leve, maatte blive dyrere end de Samfundsonder, som vi kunne afværge ved Loven. Jeg skal imidlertid følge det ærede Thing i at stemme for Lovforslaget i Haab om, at vi kunne naae til en Bebring. Naar der er henvist til Sverrig og Norge, saa vil jeg sige, at det jo vilde være godt, om vi kunde faae gode Love sammen med Sverrig og Norge, men naar man faar daarlige Love i Sverrig og Norge, saa er jeg ikke tilfreds med at gjøre Følgeskab i den Henseende. Vi maa altsaa afvæie Sagen efter dens eget Indhold (Afbrydelse). Ærede Medlemmer maa ikke afbryde mig, Jeg vil indrømme, at de ugifte Mænd kunne have en ganske særlig Interesse af at se en saadan Lov gennemført, naar der er Tale om Interesse, men jeg taler her kun om Lovens Betydning i moralsk Henseende for Samfundet i det Hele. Det er ikke min Mening at ville indbegaa det, som egentlig er Hensigten med Loven, men jeg ønsker kun at faae fixeret Tanken i Loven paa en saadan Maade, at vi virkelig vide, hvor vi ere, og jeg tror, at den høitærede Minister er istand til at fixere Tanken bedre, end det nu er flet i Lovforslaget. Istedetfor Henviisningen til, at der er udkommet en Lov om dette Thema i Sverrig-Norge, kunde jeg ønske en anden Henviisning, og den kunde den høitærede Minister give os, hvis han vilde oplyse os om, hvorledes denne Lov har virket der i den Tid, den har bestaaet — hvis den har bestaaet i længere Tid, hvad jeg ikke veed —, samt om, hvorvidt man er ifærd med at faae Loven ændret, og da i hvilken Retning, eller om man finder den praktisk anvendelig. Med disse Udtalelser for Tanken i Loven og med Lovel om dens praktiske Anvendelse skal jeg følge det høie Thing, hvorhen det gaar med denne Lov.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal ligeoverfor det, som blev bemærket af den sidste ærede Taler, kun udtale dette, at denne Lov kun har et lille Omraade. Man saa, naar man taler om denne Lovs Virkninger, holde sig det for Die og ikke glemme, at der her handles om det Tilfælde, at Konen har en selvstændig Erhvervsvirksomhed, som drives uafhængig af Mandens og Fællesboets Midler, og at hun paa den Maade erhverver sig Noget; Loven handler kun om, hvorledes der i saa Tilfælde skal forholdes, og hvorledes Tredeemand skal gaac frem, naar han derigennem vil sikke sig Adgang til at holde sig til dette. Der tænkes ikke paa, hvorledes det iøvrigt skal gaa med Hensyn til, hvad der tilhører Boet, eller hvad Manden og Boet maatte have erhvervet paa anden Maade. Jeg maa derfor gaa ud fra, at i

de fleste Ægteskaber kommer denne Lov ikke til Anvendelse, fordi det kun er undtagelsesvis, at Konen driver en saadan selvstændig Virksomhed, som denne Lov har for Die. Jeg tror derfor, at det hele Spørgsmaal ikke har en saa vidtgaaende Betydning for Samfundstilstanden i det Hele taget, som den sidste ærede Taler synes at bestrænge, og jeg kan derfor heller ikke antage, at den Umstændighed, om en Lov som denne gik igennem eller ikke, vilde kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse paa Opfattelsen af Ægteskabet eller kunne have store Følger i moralsk Henseende. Men for Resten er det langt fra mig at ville be- negte, at der altid kan fremhæves Betæneligheder ogsaa ved dette. Det, tror jeg, vil gjælde ved Alt, hvad der gjøres i den Retning. Der gives neppe Noget, som man kunde tænke foreslaaet i et Forhold som dette, hvor der ikke bør og vil være forskellige Meninger om Sagen selv, hvor man fra den ene Side urgerer stærkt de Betæneligheder, som man fra sit Synspunkt har derved, medens man fra den anden Side ligesaa stærkt urgerer de Betæneligheder, som man har fra sit Synspunkt. Det bliver til Syvende og Sidst altid en Skjønssag, om man tror, at de gode Sider, Fordelene ved en saadan Foranstaltning, overveie Ulemperne, som ganske vist i enkelte Tilfælde kunne foreligge, og som jeg ingen- lunde heller er blind for. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler rettede til mig, skal jeg blot bemærke, at der ikke er nogen saadan Lov i Norge; i Norge har der vel været stillet et Forslag af denne Art som Bestanddel af en større Lov om Ægtefællers Formuerettigheder, men det er endnu ikke blevet til Noget. I Sverrig er der derimod udkommet en Lov for nogle Aar siden, om jeg husker ret, i 1873, i alle Tilfælde for forholdsvis saa Nar siden, som bestemmer noget Lignende som det, der her foreslaas, og jeg har gjort mig Umage for, ved at tale med svenske Jurister til forskjellig Tid, at faae Noget at vide om, hvorledes denne Lov har virket i Sverrig; men jeg har ikke faaet nogetihelst Svar, hvilket jeg tror ligger i, at den ikke har haft nogen stor Virksomhed, det vil sige, man mærker ikke stort til den, den frembyder ikke store Betæneligheder. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Bestemmelse som denne kan hjælpe noget, vil jeg villig indrømme, hvad ogsaa andre ærede Talere have antydnet, at i mange Tilfælde vil en saadan Lov ikke have nogen synderlig Betydning, fordi Konen faktisk ikke tør eller ikke vil modsætte sig Manden; men dertil har jeg ikke Andet at svare, end at det jo vil gjælde om enhver Lovordning paa disse Omraader; man kan jo ikke gjøre videre ad Lovgivningens Vej end at give Folk Rettigheder, assistere Folk en bestemt Retstillings. Om Folk af moralske eller af andre Grunde ville benytte sig deraf eller finde sig i,